

» Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu (MT. 4, 4) «

DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALII

a Întoarcerii fiului risipitor

APOSTOL. I CORINTENI 6, 12-20

Fraților, toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva. Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup. Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi, prin puterea Sa. Oare nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum! Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrâ-

nată este un singur trup cu ea? «Că vor fi – zice Scriptura – cei doi un singur trup». Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El. Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârși omul, este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării, păcătuiește în însuși trupul său. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, pe Care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost răscumpărați cu preț! Slăviți, deci, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

EVANGHELIE. LUCA 15, 11-32

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă

haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l ca, mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se vesească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat pierdut era și s-a aflat.

Întoarcerea fiului risipitor

TÂLCUIRI

Să trăim o viață nouă, curată, pașnică, evlavioasă. Noi suntem temple ale Duhului Sfânt, să nu ne facem temple ale desfrânării (I Corinteni 6, 19). Sunt destui părinți fără copii, familii devastate, leagăne goale, tineri fără povățuitori, copii fără mame și mame fără bucurii! Sunt destui oameni ce zac în tot felul de desfrânări. Noi să nu fim așa. Ne-am cheltuit tinerețea în plăceri. Ajunge! Sculați-vă să mergem la Hristos!

Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău. Primește-mă ca pe unul din argații Tăi... (Luca 15, 18-19)

Iubiți credincioși,

Sfânta Evanghelie de astăzi, ca și cea din Duminica trecută, are același rol important de a ne pregăti cu sufletul și trupul nostru pentru nevoința Sfântului și Marelui Post. Dacă Evanghelia din Duminica precedentă ne-a vorbit de păcatul mândriei și importanța covârșitoare a smereniei, cea de astăzi ne vorbește de păcatul cel urât al desfrânării și de puterea mântuitoare a pocăinței.

Mare este înțelepciunea Sfinților Părinți! întâi ne-au pus înaintea păcatul mândriei prin care pierde sufletul, iar apoi păcatul desfrânării, prin care pierde trupul omenesc.

Primul păcat săvârșit de Adam se sălășluiește în inima omului și omoară sufletul, iar al doilea stăpânește mintea omului și omoară trupul. Amândouă întâlnindu-se pierd desăvârșit neamul omenesc, arvunindu-i gheena focului de veci.

Deci precum sufletul este înrudit cu trupul, tot așa mândria este rudă cu desfrânarea. În majoritatea cazurilor, păcatul desfrânării urmează mândriei. Sfinții Părinți spun într-un glas: „Cela ce pentru lucrarea faptelor bune se înalță, întru curvie a cădea se sloboade” (Cuviosul Ioan Scărarul - Cuv. 4 - Pentru ascultare). Așadar, pentru a fi pregătiți și cu sufletul și cu trupul pentru calea postului, vom vorbi în continuare astăzi despre păcatul desfrânării și puterea pocăinței.

Mai întâi să urmărim Sfânta Evanghelie.

Omul cu cei doi fii este conștiința noastră. Trupul este asemănat aici cu feciorul cel mai tânăr, întrucât este mai slab și mai înclinat spre păcat. Iar sufletul este fiul cel mai mare, ca cel ce este mai statornic în fapta bună și mai ascultător de Dumnezeu.

Trupul stăpânit de patimi adesea își cere de la conștiință partea sa de avuție ca apoi să o risipească în plăceri. Își cere adică libertate, bani, haine, mâncăruri bune, vin, distracții ticăloase etc. Odată slobozit de frâul conștiinței, trupul, îmbătat de libertate, de tinerețe, de tot felul de poftă, se înstrăinează în țara

cea depărtată de Dumnezeu a desfrânării, uitând de fratele său mai mare și de stăpânul său - conștiința. Acolo își irosește el toate darurile sale cele firești: sănătatea, tinerețea, averile, anii cei frumoși, libertatea. Acolo cade el în grea foamete, adică în cumplite boli trupesti, în sărăcie, în lipsă, și la urmă în deznădejde. Acolo se face cu totul rob al satanei, care îl pune paznic peste porci, adică peste toate păcatele cele dobitocești și îl silește să tragă și pe alții într-o cădere grea ca aceasta. Căci un păcat trupesc odată săvârșit, atrage după sine și pe altele mult mai cumplite.

O, ce cădere grozavă, fraților! Păcatul desfrânării este cu atât mai greu de vindecat, cu cât se repetă mai mult și este cu atât mai înfricoșat, cu cât stăpânește toată lumea. Cu adevărat nu este alt păcat mai urât oamenilor și lui Dumnezeu și mai răspândit astăzi în toată lumea decât păcatul desfrânării. În trupul celui tânăr ca și al celui bătrân, în casa săracului ca și a îndestulatului, în coliba paznicului ca și în palatul bogatului, peste tot este prezent duhul cel întunecat al desfrânării.

Mai ales în secolul nostru, desfrânarea lovește cu o furie și putere îngrozitoare. Sparge vasele cele mai de cinste, înșeală mințile cele mai laudate, își bate joc de trupurile cele mai tinere, pătează obrajii cei mai curați ai fecioriei, amăgește pe mamele cele mai tinere, umple de necinste pe cele mai în vârstă. Duhul acesta diabolic nu are milă de pruncii cei nevinovați, de sâniile cei uscați, de părinții cei fără urmași. El împietrește inimile maicilor, face ucigași pe soți, nerușinați pe tineri, și fii ai gheenei pe cei robiți de dânsul.

Și de unde atâta furie a diavolului asupra bietului neam omenesc? Probabil că satana, știind că puține zile mai are, se silește cu cea mai de pe urmă putere să înșele lumea cu tot felul de păcate trupesti, spre care orice om este mai ușor ispitit.

Numai așa se explică de ce în prezent acest păcat este atât de răspândit. Aproape că nu este tânăr să nu păcătuiască înainte de căsătorie. Rar găsești femeie să nu-și fi pierdut rodul pântecelui ei de bună voie. Aproape nu întâlnești soț care să-și păzească patul său neîntinat, sau noi căsătoriți să nu fie amenințați de dezbinare și divorț, tot din cauza acestui urât păcat.

Așa fiind, desfrânarea a devenit o plagă socială a întregii omeniri - un fel de cancer care se pare că nu mai are nici un fel de leac. Duhul desfrânării răcnește ca un leu sălbatic și umblă peste tot să înșele cât mai mulți. îl întâlnești pretutindeni: se plimbă vesel

pe toate drumurile, zăbovește la toate răspân-tiile, se odihnește în toate cârciumile, se răsfață cel mai mult la petreceri, înșeală ochii tinerilor, stă neizgonit în casele celor căsătoriți, nu este departe de casele văduvelor, râde pe străzi, se răsfață în târguri, făgăduiește lucruri mari; el îmbie pe om la beție, la mâncăruri alese, la glume urâte, la întâlniri păcătoase, la somn mult. Duhul desfrânării bate la poarta fiecărui muritor, deschide ușa multor case și fereastra multor inimi, înmoaie cugetele cele mai tari, pune în față firea, face să pară păcatul foarte mic.

Dar unde nu umblă el, în căutare de suflete ome-nești? În care sat nu-l întâlnești, în ce oraș nu domnește el, pe ce cale nu se plimbă astăzi desfrâ-narea, fără nici o jenă, încât dacă nu ne luptăm tare cu noi înșine, el intră nepoftit înăuntru? Uneori se rătăcește și prin locurile cele mai pustii, dând greu război chiar celor mai aleși pustnici și sfinți. Sfinții Părinți ne poruncesc să fugim de acest greu păcat, iar nu să ne luptăm cu el pe față, căci nu suntem noi mai tari decât David, nici mai înțelepți decât Solomon, care amândoi au fost biruiți de păcatul desfrânării.

Rar om să nu fie stăpânit de acest duh necurat. Și cu totul fericit este cel care, luptat fiind de desfrânare, rămâne tare și nebiruit, ca Iosif cel prea frumos. Acela este mare om și vrednic să fie pus în sfeșnic spre luminarea tuturor. Fericit cel ce nu păcătuiește cu privirea, mult mai fericit cel ce-și poate păzi și gândul, și de trei ori fericit cel ce nu cade niciodată cu trupul prin cele cinci simțuri.

Păcatul acesta se naște în om aproape nevăzut. Mai întâi intră prin ochi și prin urechi, apoi începe a stăpâni gândul, imaginația, mintea, voința, iar când pătrunde în inimă, păcatul este gata săvârșit, cetatea dărâmată, sufletul biruit. El se naște deci prin neînfrânarea simțurilor. Crește prin somn mult și mâncare fără rânduială. Ajunge la maturitate și începe a robi pe om prin beții, petreceri păcătoase, încredere în sine; prin depărtarea tot mai mult de biserică, de rugăciune, de spovedanie curată, de post, de o viață creștină. Și dimpotrivă, desfrânarea se supune cu rugăciunea, se slăbește cu postul, se curăță prin spovedanie deasă, se vindecă prin smerenie, se alungă prin paza simțurilor, prin înfrânare și gândire la moarte.

Ravagiile acestui păcat le putem ușor constata din urmările lui așa de grozave, ce se întâlnesc la tot pasul. Urmarea cea mai obișnuită a desfrânării este fără îndoială suferința: boala trupului, slăbirea minții,

întunecarea și chiar moartea conștiinței. Iar cea mai grea și de pe urmă urmare este uitarea cu totul de Dumnezeu și deznădejdea.

Omul cel înfrânat este cu trupul bine dezvoltat și sănătos, cu fața senină, ochii limpezi, cuvântul dulce; iar cel desfrânat este mereu bolnăvicios, cu fața palidă, ochii vineți și tulburi, cuvântul aspru sau ade-menitor; trupul adesea îi tremură, doarme greu, are multe năluciri în somn. Cel înfrânat este pașnic, calm în toate necazurile, gândește adânc, iubește postul, biserica, rugăciunea, spovedania și primește cu mare bucurie Sfintele Taine. Iar cel întinat, dimpotrivă, este mereu tulburat la față, gata de ceartă, cu gândurile risipite, mintea obosită și agitată, simțurile întinate. El de post cu totul fuge, zicând că slăbește; la biserică nu merge pentru că nu găsește vreme; nu se roagă că-i este rușine de oameni; nu se spovedește, că-i este rușine de preot; nu se lasă de păcat căci -zice el - nu mai are de-acum mântuire. Cel desfrânat se teme tare de moarte, și ar vrea chiar să nu existe Dumnezeu, nici moarte, nici judecată, ca să nu i se descopere păcatele sale.

Familia creștinului înfrânat este plină de pace, cu copii veseli și sănătoși, cu soție supusă și milostivă, cu bună rânduială în toate, iar casa celui ce zace în acest păcat este totdeauna tulburată de certuri, de înjurături, de chefuri și beții, de boli nevindecabile, de divorțuri și judecăți. Femeia lui este lipsită de bucuria copiilor, leagănul casei este pustiu, ograda fără viață, toate răvășite.

Cât de chinuitoare și vrednică de plâns este soarta omului desfrânat și ros de viermele deznădejzii!

Iubiți credincioși,

Dar să urmărim mai departe firul Evangheliei.

Omul cel desfrânat, de la o vreme, sătul de păcate, părăsit de copii, de soție, de prieteni, de oameni, de conștiința sa și îndepărtat de darul lui Dumnezeu în multe cazuri își vine în simțiri. Astfel, aducându-și aminte de copilăria sa nevinovată, de dragostea mamei care l-a crescut cu atâta trudă și de mila lui Dumnezeu, își vine în sine ca desfrânatul din Evanghelie și îl cuprinde dor de casa părintească.

Mustrat tot mai mult de conștiință, împins de boli și înspăimântat de ceasul apropiat al morții, se scoală din căderea sa, se uită întristat în zare, începe a lacrima, îi pare rău de faptele sale, îl cuprinde urâtul de atâta străinătate și apoi plânge cu amar. Se întoarce astfel către sufletul său, către conștiința sa, către Tatăl său, strigând: „Suflete al meu, suflete, scoală,

pentru ce dormi...” (Din Canonul Mare) sau ca Fiul cel risipitor: Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău. Primește-mă ca pe unul din argații Tăi (Luca 15, 18-19).

Am spurcat pământul cu păcatele mele, am cheltuit rău anii mei, sănătatea mea scumpă, tinerețile mele, averea mea; nu Te-am ascultat, am fugit din casa Ta, m-am lipsit de bucuria Bisericii Tale, mi-am întinat trupul meu, patul meu, casa mea; am omorât rodul trupului meu, am bătut-o pe soția mea, am smintit o lume cu păcatele mele! Și acum nu mai pot răbda, sunt flămând, mi s-au rupt hainele mele cele noi, bani nu mai am, bolile mă doboară, nimeni nu mă mai primește, nimeni nu mă vindecă, nimeni nu mă mai cunoaște...! Primește-mă la Tine, Dumnezeul meu! Greșit-am la cer și înaintea Ta, dar fă-mă ca pe cel mai de jos argat al Tău...!

O, ce rară și scumpă este pocăința celui desfrânat!

Iar Bunul Dumnezeu, fiind întotdeauna milostiv, îi iese înainte pe cale, îl așteaptă, îl sărută, îi ascultă mărturisirea, îi iartă greșelile și apoi îl îmbracă în haine noi de pocăință, îi pune inel în mână sa, îl duce în casa Sa și aici, cu mare veselie, îi junghie vițelul cel îngrășat.

Întoarcerea desfrânatului se face numai printr-o mare zdrobire a inimii, prin spovedanie curată, prin împlinirea canonului dat de preot. Numai așa de face, este îmbrăcat în haina cea scumpă a nădejzii de mântuire, primește inel de aur, adică semnul iertării de păcate și al logodirii din nou cu Hristos. Apoi este dus în Sfânta Biserică unde se veselesc îngerii de întoarcerea lui și aici este hrănit din Prea Curatele Taine ale lui Iisus Hristos și așezat în cinstea cea dintâi.

Iubiți credincioși,

Mare este păcatul desfrânării, dar mai mare este mila lui Dumnezeu! Este drept, toată lumea pare a fi o casă a fărădelegii, dar Dumnezeu încă mai rabdă. Păcatul acesta este acum cu atât mai greu de iertat, cu cât se săvârșește la arătare, fără nici o rușine sau jenă. Dar Dumnezeu încă mai are răbdare. El încă ne iese înainte, ne caută, bate în ușa inimii noastre cu degetul milostivirii Sale; dacă nu-I răspundem, ne întâmpină cu boli, cu ispite, cu sărăcie, doar așa măcar să ne trezim la pocăință. Noi zăbovim El încă mai are răbdare!

După ce a greșit Adam, Dumnezeu nu l-a părăsit cu totul. Adam a poftit, s-a învoit, a mâncat, a căzut, nu s-a spovedit curat, ci a dat vina pe Eva; astfel a fost izgonit departe în țara păcatelor. Și de acolo de de-

parte, săracul Adam, înțepat de spini și pălămidă, și-a adus aminte de Tatăl său și a început mereu a striga: „Doamne, nu mai sunt vrednic să fiu stăpân în grădina Edenului, ci primește-mă ca pe cel mai netrebnic rob al Tău...”. „Am privit, am poftit, am mâncat, am greșit, dar primește-mă înapoi”... Dintru adâncuri am strigat către Tine; Doamne! Doamne, auzi glasul meu (Psalmul 129, 1); Scoate din temniță sufletul meu... (Psalmul 141, 10).

Așa a plâns Adam mulți ani cu toți urmașii lui și Milostivul Dumnezeu l-a auzit, i-a ieșit înainte pe cale. Și acolo unde S-a întâlnit Dumnezeu cu omul -Hristos cu Adam, s-a înălțat o Cruce către cer - este Crucea milostivirii lui Dumnezeu. Deci și nouă ne iese Domnul înainte, ne cheamă la pocăință, ne așteaptă o viață întreagă, numai să venim. Iar dacă noi auzim glasul Lui, ne căim de păcatele noastre și ne întoarcem la o viață nouă de pocăință, atunci Iisus Hristos ne primește cu bucurie mare, căci morți eram și am înviat, pierduți eram și ne-am aflat (Luca 15, 24).

Iar dacă noi nu-L ascultăm pe Dumnezeu și nu ne pocăim, atunci El, din pragul Bisericii goale sau de pe calea unde ne așteaptă, cu părintească milă se tânguiește prin gura proorocului, zicând: Fii am născut și am înălțat, iar ei s-au lepădat de Mine (Isaia 1, 2), Cunoscut-a boul ieslea stăpânului său... iar Israil nu M-a cunoscut pe Mine (Isaia 1, 3) și iarăși: Omul în cinste fiind, nu a priceput; alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de mine și s-a asemănat lor (Psalmul 48, 21).

Una din cele mai bune căi de părăsire a tuturor dezmiardărilor pământești și de întoarcere la Hristos este calea postului. Pentru că desfrânarea trupului se supune cu nevoința postului, desfrânarea minții se înfrânează cu smerita cugetare, întinăciunea inimii se arde cu văpaia rugăciunii celei curate și cu adânc de smerenie.

Iată, Postul Mare ne stă înainte - cale bună, cale sfântă, cale împărătească de pocăință, de întâlnire cu Dumnezeu, de aceea s-a și citit această Evanghelie înainte de începerea postului. Să părăsim deci păcatul cel urât al desfrânării sub toate formele lui. Și împreună cu el să părăsim toate păcatele.

Mamele să aibă milă de rodul pântecelui lor, căci vor da greu răspuns pentru păcatul uciderii de prunci. Părinții să-și păzească cinstea casei lor, ca să se bucure de ani mulți și de fericirea copiilor lor. Copiii să asculte de părinți, ca să nu aibă soarta fiului risipitor din Evanghelie. Cei tineri, ca și cei bătrâni, fecioarele și văduvele, săracii și cei îndestulați, cu toții fugiți de urgia dezmiardărilor trupesti, ca să aveți în aceas-

tă viață multă sănătate, fericire și pace în suflete, iar dincolo veșnică odihnă.

Părinții să aibă milă de copiii lor, să-i învețe numai cele de folos, să nu-i lase în lume de mici, fără de nici o supraveghere, ca să nu-i înghită iureșul păcatelor trupesti și să piară departe de Dumnezeu. Duceți-i mai des la biserică, la spovedanie; faceți-i fii credincioși bisericii și societății, iar nu slugi ale diavolului. Să ne fie dor de Tatăl nostru, de casa în care ne-am născut duhovnicește. Să ne întoarcem deci și noi acasă!

Această întoarcere se poate face într-un ceas, într-o zi, dar Biserica ne-a rânduit șapte săptămâni de post și pocăință. Fiecare zi din Postul Mare este o treaptă ce ne urcă tot mai sus și ne unește cu Hristos. La începutul postului ne asemănăm cu Adam cel izgonit din rai și cu fiul cel desfrânat; iar pe măsură ce ne apropiem de Sfintele Paști, suntem ca niște fii întorși la casa părintească, asemănându-ne astfel cu Adam cel răscumpărat și cu fiul cel aflat de tatăl său. Iar Duminica Floriilor este ziua când intrăm cu Domnul în Ierusalim cu bucurie mare și cinăm cu El din vițelul cel îngrășat, adică primim Sfânta împărtășanie. Căci numai cine rupe legătura cu tot păcatul, se spovedește și postește, numai acela este vrednic să intre cu Hristos în Noul Ierusalim și să guste din cina Lui.

Iată adevăratul înțeles al Evangheliei de astăzi. Deci ca o concluzie, iubiți credincioși, să părăsim mândria sufletului și dezmiardarea trupului nostru. Să trăim o viață nouă, curată, pașnică, evlavioasă. Noi suntem temple ale Duhului Sfânt, să nu ne facem temple ale desfrânării (I Corinteni 6, 19). Sunt destui părinți fără copii, familii devastate, leagăne goale, tineri fără povățuitori, copii fără mame și mame fără bucurii! Sunt destui oameni ce zac în tot felul de desfrânări. Noi să nu fim așa. Ne-am cheltuit tinerețea în plăceri. Ajunge! Sculați-vă să mergem la Hristos!

Să venim la El prin post, să-L îmblânzim prin rugăciuni, spovedanii, metanii, lacrimi. Să cădem la picioarele Lui și să zicem: Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta..., iar El ca un Părinte bun ne va primi, va rupe zapisul păcatelor noastre, va șterge lacrimile noastre, va vindeca bolile noastre, va întări nădejdea noastră, ne va îmbrăca în haină albă și va pune inel de aur în mâna noastră, ca semn al împăcării, va intra cu noi în Biserica Sa, ne va hrăni cu Trupul Său și se va bucura negrăit cu tot cerul și pământul, pentru că morți am fost și am înviat, pierduți eram și am fost aflați (Luca 15, 24). Amin.

Arhim. Ioanichie Bălan

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Cugetări ale Sfinților Părinți despre post

Dacă postul a fost necesar în Rai, cu atât mai necesar este în afara Raiului. Dacă era de folos leacul mai înainte de rană, cu atât mai de folos este după rană.

De aceea, chiar de la început, creând Dumnezeu pe om, îndată l-a dus și l-a predat în mâinile postului și i-a încredințat acestuia mântuirea lui ca unei maici iubitoare și celui mai bun dascăl.”

„Dacă postul a fost necesar în Rai, cu atât mai necesar este în afara Raiului. Dacă era de folos leacul mai înainte de rană, cu atât mai de folos este după rană.”

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Fiindcă nu am postit, am căzut din Rai. Așadar, să postim acum, ca să ne întoarcem în Rai.”

„Postul este armă împotriva oștirii demonilor.”

(Sfântul Vasile cel Mare)

„Postul veștejește pofta, prin rugăciune curățește mintea și o pregătește pentru adevărata contemplare.”

(Sfântul Maxim Mărturisitorul)

„Să postim? Desigur, ca să oprim pornirile trupului și să ne înmuiem inimile.”

(Sfântul Simeon Noul Teolog)

„Tot binele și frumosul se săvârșește și se făptuiește prin post.”

(Sfântul Grigorie Palama)

„Mare armă este postul împotriva ispitelor, după cum desfătarea de mâncări este începutul a tot păcatul.”

(Sfântul Teofilact al Bulgariei)

Mare cale spre tot binele este postul cu discernământ, iar cel ce nu se îngrijește de el, smulge tot binele.

CÂNȚAȚI DOMNULUI

Brațele părintești grăbește a mi le deschide, că în păcate am cheltuit viața mea! Și căutând, Mântuitorule, la bogăția cea neîmpuținată a îndurărilor Tale, nu trece acum cu vederea inima mea cea sărăcită, căci către Tine, Doamne, strig cu umilință: greșit am la cer și înaintea Ta!

GÂNDUL ZILEI

„Psalmul este liniște a sufletelor, potolește tulburarea gândurilor, înmoaie mânia sufletului și împacă pe cei învrăjbiți.”

SFÂNTUL VASILE CEL MARE